No. 7. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 16 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Begrootings-wetten.

Het moet een smartelijk gevoel bij den regtgeaarden arts verwekken, eenen patient, wien hij zoo gaarne door middel der kunst van eene kwaal had willen herstellen, ongeholpen aan zijn lot te moeten overlaten; hem te moeten verklaren: » *myne kunst schiet hier te kort.*"

Wij kunnen ons zeer goed voorstellen, dat een soortgelijk gevoel onze Ministers moet bezield hebben toen zij, na rijp wikken en wegen, na angstig zoeken en herzoeken, of niet *het* snoeimes nog hier of daar eene weelderige loot vond weg te snijden, — eindelijk zich zelven bekennen moesten: de begrooting is *ongeneeslyk* van de kwaal, die haar aankleeft, — hare ontzettende *lyvigheid.*

Toen wij het hooge cijfer zagen, stonden wij op het punt van uit te roepen: is het mogelijk dat de Ministers ook nu weder zoo weinig gedaan hebben, tot vermindering der uitgaven? *Willen* zij dan niet? Wij herinnerden ons echter, voor eenigen tijd, (1) zelven te hebben ter neder geschreven, dat, alleen ingeval van wijziging der grondwet, er *veel*, dat, *zonder* dezelve, er slechts weinig zal kunnen bezuinigd worden; en ziedaar, in stede van ons er over te verwonderen, moest de in het licht verschenen begrooting ter bevestiging strekken van hetgeen wij zelven gesteld hadden.

Dat de Ministers, — na den krachtigen tegenstand bij eene vorige begrooting ondervonden, en de ernstige begeerte door de Tweede Kamer der Staten-Generaal, ook laatstelijk weder in haar adres van antwoord uitgedrukt, dat er afdoende vereenvoudigingen en bezuinigingen zullen worden ingevoerd; — dat de Ministers, zeggen wij, nu *weder* met de begrooting voor de Staten-Generaal zouden durven verschijnen, zonder te kunnen aantoonen, alles te hebben bezuinigd wat, *onder de bestaande omstandigheden*, te bezuinigen mogelijk was, — kunnen wij schier niet aannemen. Dit ware moedwil, het ware roekeloosheid; het ware den spot drijven met den druk van het zware belastingen torschende Nederlandsche volk.

Daarom mogen en kunnen wij zoo iets van de Ministers niet gelooven. En nogtans jeuken ons de vingers, om op te komen tegen het zoo zwaarwigtige budget *voor oorlog.*

Wij zouden voor een oogenblik wenschen, door middel van het magnetismus, in rapport te zijn gebragt met den geest van een onzer voortreffelijkste militaire genien, en dien graad van helderziendheid te hebben bereikt, dat wij grondig konden beoordeelen, of waarlijk onze veiligheid naar buiten zóóveel opoffering, zóóveel inspanning van het goede, getrouwe, rustige en gansch niet oorlogzuchtige Nederlandsche volk onvermijdelijk noodzakelijk maakt.

Voor oningewijden, als wij nu zijn, valt het ondoenlijk het tegenbewijs hiervan te leveren, en wij willen er ons dan ook niet aan wagen; maar moeten het toch beklagen, dat hier een ligchaam bestaat, hetwelk wegens het gebrek aan grondige kennis bij anderen, om de krachten te kunnen berekenen voor hetzelve vereischt, en de wijze waarop het inwendig behoort te zijn zamengesteld, om *die* krachten te kunnen bezitten en des noods uitoefenen, — wel altijd regter in zijne eigene zaak zal moeten blijven. Dit beschouwen wij als eene *fatale* omstandigheid: want bezuiniging zal *hier* nu alleen door een *magtwoord*, doch bezwaarlijk door bewijs en overtuigingsmiddelen kunnen worden voorgeschreven. En het uitspreken van zulk een magtwoord schijnt, juist daarom, nog al bij consciëntieuse volksvertegenwoordigers aan bedenking onderhevig te moeten worden beschouwd. Veel zal dan hier wel van het hoofd van het Departement van Oorlog zelve afhangen; en moge dat hoofd zich dan ook diep doordringen van de nijpende behoefte des volks aan verligting van lasten, en van het vrij algemeene gevoelen, dat het budget voor oorlog nog de mogelijkheid zou kunnen aanbieden, om daaruit iets tot die verligting te vinden!

Maar — IETS, ja al ware het één, twee of drie millioenen, helaas! wij zouden er nog weinig door zijn gevorderd! Misschien zou dit eerlang niet eens toereikend meer worden bevonden, om er de verminderde opbrengst der accijnsen mede te kunnen dekken. *Die* vermindering, zij is in ons oog een dreigend kenteeken. Indien onze informatien juist zijn, dan zouden alleen de stedelijke accijnsen der stad Amsterdam eene vermindering van *f* 75,000 over het afgeloopene jaar aanwijzen; en dit in eene stad, waar evenredig nog zoo veel handel en bedrijvigheid wordt opgemerkt! Men denke nu eens aan de accijnsen voor het rijk, over het gansche land. Niemand zal het willen bemantelen, dat die vermindering van consumtie van belaste artikelen een gevolg is van vermindering van welvaart, van zigtbaar toenemende verarming. Hoogst partijdig intusschen zou het zijn dien bedenkelijken toestand aan de regering, aan de Ministers te wijten. De oorzaken springen in het oog. Zij bestaan in onze bovenmatig drukkende staatsschuld, in de kwijning van handel en industrie, ten gevolge van eene alles overweldigende mededinging van het buitenland, hetwelk ongeacht dien schadelijken invloed welken het op ons uitoefent, er daarom *zelf* niet te beter aan toe is; (2) eindelijk, aan de evenredig veel te groote en te kostbare schaal, waarop onze gansche staatshuishouding is ingerigt; doch welke het almede maar zoo niet in de hand der regering ligt, op eenmaal terug te brengen op die schaal, waarop zij, in overeenstemming met onze krachten, *behoorde* te zijn geregeld.

Er moet, naar ons inzien, worden *geréconstitueerd;* en hiertoe moeten *allen* de hand willen leenen. De vrees moet worden ter zijde gesteld, dat men, bij de vereenvoudiging onzer staatshuishouding, gevaar zou loopen voor *persoonlyk* nadeel. Het belang van het *geheel* moet bij *allen* het zwaarste wegen: want; wordt het *geheel* niet gered, niet behouden, wat kan er dan van de *deelen* worden? Het muggeziften, om aan de Ministers op dezen en genen post eenige weinige duizende guldens te beknibbelen, zal wel geene redding kunnen aanbrengen. Eene verwerping der begrooting kan ook, wel bezien, alleen de zedelijke kracht der Ministers verzwakken en het nationale crediet benadeelen. Maar eene krachtige kernachtige verklaring der Staten-Generaal, dat zij van het onvermijdelijke zijn doordrongen geworden, om onze staatshuishouding *in derzelver geheel* te herzien en op eene veel eenvoudiger schaal in te rigten; herziening, welke, van boven af aanvangende, zich uitstrekt over alle deelen van het staatsligchaam tot op de kleinste gemeenten, welke met andere moeten worden zamengesmolten toe; herziening, welke alle noodelooze ambten doet wegvallen; alle overbodig werk afschaft; welke meer vertrouwen schenkt en daarentegen stiptere pligtsvervulling, meerderen waarborg in de probiteit van het karakter der ambtenaren vordert.

Verzetten zich het eigenbelang, de vrees voor schade voor zich of de zijnen hier tegen; bezitten *deze* het overwigt en oefenen zij dit uit op den toekomstigen gang onzer staatsaangelegenheden; dan zal het alleen medelijden kunnen verwekken, aan begrootingen te zien knagen, van welke verreweg het grootste deel bestaat in de intressen van de staatsschuld, en in uitgaven, welke, bij het behoud der bestaande staatsinrigting en huishouding, niet dan met een onbeteekend bedrag kunnen worden verminderd, waarbij dan nog gevaar bestaat, dat *zeer weinigen* al den last daarvan zullen te dragen hebben, terwijl de groote meerderheid, onbekommerd en ongestoord in het bezit blijft der inkomsten, welke eene aan onzen tegenwoordigen toestand ongeëvenredigde orde van zaken eenmaal heeft doen toekennen en als billijk doen aannemen.

(1) Vliss. Courant van den 7. Nov. 1842.

(2) Men denke hier b. v. weder aan de jongste berigten, wegens de ontzettende vermeerdering der armoede in Engeland; aan het te kort op de inkomsten, *ook* ten gevolge van de verminderde opbrengst der accijnsen aldáár, enz.

De Heer Vogelsang

heeft, in het N° der *Arnhemsche Courant* van den 12. dezer, een compliment gemaakt aan de Eerste Kamer, ter zake van hare verwerping van het ontwerp van wet, tot aanvulling van art. 12 der wet op de regterlyke organisatie; met welk compliment wij de Eerste Kamer geluk wenschen.

Dat in dit compliment iets voor de meerderheid der *Tweede* Kamer, die het ontwerp *aannam*, gelegen is van geheel tegenovergestelden aard behoeft geen betoog. Dit vindt echter *stilzwygend* plaats: doch de *Vlissingsche Courant* komt er niet zoo gemakkelijk af.

Deze heeft eene correctie van den heer V. te verduren daarover, dat zij de verwerping door de Eerste Kamer heeft afgekeurd; dat zij dit eene *inconsequentie* heeft genoemd.

Dit brengt den heer V. in beweging; en hij scharrelt zoo wat, *eerst* om te trachten het denkbeeld van inconsequentie weg te redeneren, door de afwisseling van leden aan te voeren, die hij dan naderhand weder erkennen moet, bij de Eerste Kamer niet zoo gewigtig te zijn, dat zijne verdediging zou kunnen opgaan; *dan* met de herinnering, dat er leden afwezig kunnen zijn geweest en dat soms eene enkele stem beslist; iets hetwelk hij echter niet zeggen durft, en ook denkelijk niet *kan*, bij de zaak in questie werkelijk het geval te zijn geweest; zoodat al wat hij hier gezegd heeft eigenlijk *niets* is.

De inconsequentie derhalve niet weggeredeneerd hebbende kunnen worden, komt de heer V. tot eene verdediging derzelve. En waarop steunt *deze?* Op eenige algemeene gezegden, van een ontwakend leven, van eenen geest van vooruitgang, van het schadelijke van het denkbeeld, dat men aan verkeerde antecedenten zou moeten blijven hechten, en dergelijken meer.

Op welke gronden echter de Eerste Kamer het ontwerp heeft verworpen, weet de heer V. ons niet te zeggen. Hij raadt er naar, zoo als ieder ander, gelijk een blinde naar de Kleuren.

Dat *zulk* eene verdediging daarom wel voor ieder onvoldoende zijn moest, gevoelde hij zelf; en het is deswege, dat hij nu zelf gaat redeneren en de grondwet te voorschijn haalt.

Hij wil, dat het een gebrek in *deze* is, dat de natie, dat de regering zouden moeten belast blijven met de bezoldiging, met het in functie houden van Procureurs- of Advocaten-Generaal, welke onwillig of ongeschikt zouden zijn, om de verpligtingen, welke hun het ambt door hen aanvaard oplegt, te vervullen. Tegen *de grondwet* moest derhalve onze bedenking gerigt zijn geweest, niet tegen de Eerste Kamer, welke getoond zou hebben, deze met naauwgezetheid te willen uitleggen. Zelfs eenige, ook bij ons geachte, leden der Tweede Kamer, tevens kundige regtsgeleerden, worden opgenoemd, ten bewijze, dat de uitlegging der Eerste Kamer juist was.

Tegen de gevoelens der genoemde regtsgeleerden staan die van anderen niet minder beroemde regtsgeleerden in en buiten de Kamer over, en met de aanhaling der namen van de regtsgeleerden, eene andere opinie voorstaande, is dus de zaak door den heer V. niet beslist.

Maar DE GRONDWET-ZELVE is *deze* dan niet beslissend? Zij beslist, het is ontwijfelbaar dat de Procureurs-Generaal en de hoofd-officieren bij den Hoogen Raad en de Provinciale Geregtshoven *voor hun leven* benoemd worden.

Vrage nu aan den heer V.: is dit voor het leven benoemd worden, in den geest der grondwet of in elken denkbaren redelijken geest, een *don gratuit*, een vrijbrief voor alle mogelijke ongeschiktheid, onwil, onbruikbaarheid, pligtverzuim en dergelijken? OF sluiten die benoeming en de voorwaarde door den Staat te vervullen, om den benoemde gedurende zijn leven lang in functie te laten en te salariëren, *ook* eene voorwaarde in zich, *aan de zyde van den benoemde te vervullen? Zoo neen*, wij vragen hier voor het bewijs; hetwelk intusschen reeds bij voorraad te niet wordt gedaan door het *bestaande* art. 12 der wet op de regterlijke organisatie, en een aantal andere bepalingen, door den gewonen wetgever vastgesteld. Zoo *ja*, wij vragen, welke voorwaarde dan van de benoemden, op goede gronden van staatsregt kan, mag en moet gevorderd worden?

De grondwet bepaalt die voorwaarde niet. Maar de grondwet heeft ook aan den gewonen wetgever overgelaten, de vereischten en pligten der regters, zoowel als der ambtenaren van het openbaar ministerie, te bepalen en voor te schrijven.

Deze voorwaarden, deze pligten nu *mag* niet alleen de gewone wetgever voorschrijven, maar hij mag en moet ook in het belang van den Staat waarborgen daarstellen, dat zij *zullen* worden nageleefd.

Hij mag en moet de gevallen aanwijzen, in welke de voorwaarde onvervuld blijvende en de Staat schade lijdende, het contract van de zijde van den benoemde als verbroken moet worden beschouwd, en de Staat, ten gevolge van dien, ook zijnerzijds vrij wordt.

Wij herhalen het: *deze* taak droeg de grondwet aan den gewonen wetgever op. Een voor het leven benoemde houdt op, bloot te staan voor eene willekeurige ontzetting door de regering; de wetgever beschermt *hem*, en kan *alleen* de gevallen bepalen, in welke de benoemde beschouwt moet worden, zelf zijne benoeming, zelf het contract door den Staat met hem gesloten te hebben te niet gedaan. In geene *andere* gevallen kan hij ontslagen worden, en deed de regering dit, de Minister zou tot strenge verantwoording kunnen worden geroepen.

Het is juist *dit* regt, tot het bepalen dier gevallen, hetwelk men aan den gewonen wetgever betwist en waartoe men altijd op nieuw die woorden der grondwet: *voor het leven benoemd* aanvoert, even alsof het noodig ware geweest, er in de grondwet achter te schrijven, « *mits* « *de benoemde de pligten vervulle, welke de wet van hem* « *vordert.*" Zeker, dit was niet noodig: het lag in de aanvaarding der betrekking opgesloten: het sprak van zelf.

En nu dat andere punt: het verleenen van ontslag aan

de ambtenaren van het openbaar Ministerie, *door den Koning*.

Hoe men ook art. 184 der grondwet verkieze te lezen, men zal er niet anders uit kunnen halen, dan dat geen REGTER zal kunnen worden ontslagen, dan op eigen verzoek of bij regterlijk vonnis. Op welke wijze *de ambtenaren van het openbaar Ministerie* zullen kunnen worden ontslagen, wanneer zij hun contract met den Staat verbreken, zegt de grondwet niet. Wat is er duidelijker dan, dat de grondwetgever den gewonen wetgever ten deze niet heeft willen beperken? Of zou hij gewild hebben, dat die ambtenaren *in het geheel* niet konden worden ontslagen, maar de mede voor het leven benoemde *regters* wel? Ware dit geen onzin?

En daar nu reeds de gewone wetgever, de grondwet eveneens uitleggende als wij het hier boven deden, het beginsel bij art. 12 der wet op de regterlijke organisatie *gevestigd heeft*, dat de ambtenaren van het openbaar Ministerie door den Koning zullen kunnen worden ontslagen, na den Hoogen Raad te hebben gehoord, wanneer de gevallen bestaan bij de wet omschreven; dáárom vinden wij de handelwijze der Eerste Kamer *inconsequent*, nu men hetzelve artikel ook wil uitstrekken tot de ongeschiktheid ten gevolge van ziels- of ligchaamsongesteldheden, en wij kunnen geene plausibele reden voor de verwerping vinden, (zoo als de heer V. schijnt, te, kunnen,) in eene meer naauwgezette uitlegging der grondwet.

NIEUWSTIJDINGEN.

WEST-INDIEN.

— Den 8. November. is Z. M. brik Venus, kapt. *Johr*, van Curaçao naar Santa-Martha vertrokken, om, van wege Nederland. te assisteren bij de plegtigheid van het overbrengen van het stoffelijk overschot van *Bolivar*, den bevrijder van Venezuela. Van wege Engeland is door H. M. de Koningin een fregat aangeboden, hetwelk zich reeds op de reede van St. Martha zal bevinden.

BELGIE.

BRUSSEL, 11 Januarij. Het thans heerschende onstuimige en veranderlijke weder heeft zich ook over geheel Belgie doen gevoelen. Van Luik tot Antwerpen hebben dezer dagen stormen gewoed, die Maas en Schelde zoodanig opgejaagd hebben, dat men voor ongelukken beducht was. Voor Antwerpen is zelfs in den nacht van gisteren een schuit gezonken, waarin zich slechts de vrouw des schippers en hare twee kinderen bevonden; gelukkiglijk zijn zij door het vaartuig der douanen gered. Alhier heeft men heden morgen, ten twee ure, onder regen en sneeuwjagt, herhaalde donderslagen gehoord, en te Mons is gisteren op den middag, nadat het sedert des morgens vroeg geweldig geregend had, onder eene zware met hagel verzelde donderbui, de bliksem op de groote markt gevallen; men verneemt niet, dat zulks ongelukken te weeg gebragt heeft.

NEDERLANDEN.

— Uit 's Bosch schrijft men, dat Zondag ll. eene hofstede van Schijndel door een brand in de asch is gelegd.

— Alhier ontvangen particuliere brieven houden het berigt in, dat den 9 September op nieuw een hevige brand te Soerabaya gewoed heeft, waardoor negenhonderd huizen, onder welke vierhonderd van steen en met pannen gedekt, verniel zouden wezen. Nadere bijzonderheden zijn nog niet bekend; alleen meent men de geruststellende verzekering te hebben, dat de bezittingen der Nederlandsche Handelmaatschappij bij deze nieuwe ramp niet hebben geleden. (*Rotterd. C.*)

— De dezer dagen van Batavia ontvangen berigten maken onderanderen gewag van eene in de Preanger Regentschappen plaats gehad hebbende rustverstorende beweging. Een aantal kwaadwilligen is daarbij in handen der politie gevallen.

Zr. Ms. schooner *Krokodil*, gekommandeerd door den luitenant ter zee der 2de klasse *J. A. G. Rietveld*, is den 5. Julij ll. in de wateren van Bezoekie slaags geweest met zeven roovers-vaartuigen, welke, tegen het vuur van den schooner in denzelven trachtten te enteren. De roovers zijn echter afgeslagen en gevlugt, doch vier man der equipage zijn daarbij gewond, terwijl het tuig en de romp eenigzins beschadigd zijn.

Ook eene der kruisbooten is in de Straat Sunda met vijf Lingasche roovers-vaartuigen slaags geweest, doch deze zijn insgelijks, met verlies van een der vaartuigen, op de vlugt gedreven.

In den nacht van 22. op 23. Julij ll., is op het landgoed Bollang, in de afdeeling Buitenzorg, brand ontstaan, waardoor 135 bamboezen woningen en een aantal rijstschuren eene prooi der vlammen zijn geworden.

MENGELINGEN.

Don Baldomero Espartero.

(*Vervolg en Slot van No.* 5.)

Op het punt van den veldtogt tegen CABRERA te openen eischte ESPARTERO van de ministers, om zich op hen te wreken, LINAGE's benoeming tot generaal. De ministers achtten zich door dezen voorslag beleedigd; maar ESPARTERO was almagtig, men wilde er met CABRERA een eind aan maken en moest alzoo toegeven. NARVAEZ, CALDERON COLLANTES en MONTES DE OCA leiden hunne portefeuilles neder en LINAGE bekwam zijne aanstelling. Nu bleven nog twee vijanden van ESPARTERO in het bestuur, de president van den raad PÉREZ DE CASTRO en de minister van justitie ARRAZOLA. Intusschen nam de zitting der Cortes een aanvang en het ministerie hield dit oogenblik voor gunstig, om de partij der Exaltados een gevoeligen slag toetebrengen: zij stelde dus de heroemd geworden wet betreffende de Ajuntamentos (municipaliteiten) voor waaruit de laatste Spaansche revolutie voortgekomen is.

Op het oogenblik, toen de discussien over deze wet, alle gemoederen in beweging bragten, besloot de koningin-regentes, plotseling en in weerwil van alles waarschuwingen tot den bekenden, noodlottigen togt naar Barcelona. ESPARTERO keerde als overwinnaar van zijnen veldtogt tegen CABRERA terug, magtiger dan ooit, en de partij der Exaltados overlaadde hem met de uitgezochtste vleijerijen. CHRISTINA had slechts eenmaal in haar leven met hem gesproken; de jonge, geestvolle vrouw en koningin wilde eens zien, of haar persoonlijke invloed als zoodanig nie in staat zou zijn om de geestdrift des veldheers voor haar, die eenigzins bekoeld scheen, weder te verlevendigen. Men weet, met welke bitterheden de koningin op deze reis overladen werd; men kent de beleedigende aanspraken der magistraats-personen, de vijandelijke kreten, met welke haar rijtuig van alle kanten begroet werd, den stroeven toon, op welken ESPARTERO met de koningin bij deze eerste zamenkomst in Lerida en Esparraguerra, zoo men zegt, gesproken heeft en hoe de koninklijke vrouw in Barcelona, vast besloten om geen duimbreed voor het oproer te wijken, de wet, door de meerderheid der kamers aangenomen onderteekende; hoe ESPARTERO haar drong om toetegeven, terwijl een oproerig gemeen voor haar paleis moordkreten aanhief. Men verhaalt, dat ESPARTERO nog des middernachts door burgers gevolgd, zich naar het paleis van CHRISTINA begeven en bezworen heeft hare hardnekkigheid af te leggen, wanneer zij niet «tot aan haar knieën in bloed wilde baden." De koningin bewilligde in het ontslag der ministers, wier leven bedreigd werd, maar weigerde standvastig hare onderteekening te herroepen en de ontbinding der Cortes. Eenige dagen later kwam ESPARTERO tot inkeer en onderdrukte den opstand, door Barcelona in staat van beleg te verklaren. Een nieuw, meer gematigd ministerie werd door ESPARTERO zelf gevormd. De koningin bleef bij hare weigering volharden en drong aan op de uitoefening van hare regten. Nadat zij den 22. Augustus 1840 van Barcelona vertokken en in Valencia aangekomen was, vernam zij, dat het ministerie voor de vierde keer deszelfs ontslag gevraagd had. Bedaard vormde zij een geheel gematigd kabinet.

Zoodra dit bekend werd, gaf de municipaliteit van Madrid het teeken tot den opstand en verklaarde zich permanent, terwijl de nationale militie naar de wapens greep. Een kogel doodde het paard van den kapitein generaal, en wondde zijn adjudant. De politieke chef BURRENS werd in hechtenis genomen en als gevangene op het stadhuis bewaard. De municipaliteit zendt eene gebiedende boodschap aan de koningin, die den brief ongeopend terugzendt. De verwarring neemt van uur tot uur toe. Wat doet ESPARTERO gedurende al dien tijd in Barcelona? Hij verroerde zich niet. Deze neutraliteit vertoornt de journalen van de partij der Exaltados; door hen genoodzaakt zich te verklaren, geeft hij een manifest in het licht, in hetwelk hij als voorwaarde voor zijne getrouwheid jegens de regentes de vernietiging der wet, betreffende de Ajuntamientos, de ontbinding der Cortes en het ontslag der ministers verlangt. De partij der Exaltados triomfeert en de revolutionaire beweging vliegt van stad tot stad door het geheele land. CHRISTINA ziet zich gedrongen ESPARTERO naar Valencia te roepen en hem onbepaalde volmagt te geven tot het vormen van een kabinet; over de beide andere punten zwijgt zij. De hertog van Vittoria gaat van Barcelona eerst naar Madrid, waar hij een triomferenden intogt houdt, staande in een wagen, die vroeger aan don CARLOS behoord had, en begeeft zich voorts, verzeld van zijne gekozen ministers naar Valencia. Terwijl de regentes bij zijne aankomst naar het binnenste van haar paleis de wijk moet nemen, om de beleedigingen van het gepeupel te ontgaan, doet ESPARTERO anderwerf een triomferenden intogt in een wagen, getrokken door de nationale militie. Bij de eerste bijeenkomsten met de koningin ging het hevig toe. Op den morgen eindelijk van den 10. October 1840, na de laatste conferentien, die des avonds te voren een aanvang genomen hadden, snijdt de regentes op eens alle verdere onderhandelingen met de eenvoudige woorden af: «ESPARTERO, ik doe afstand van de regering!" Te vergeefs doet de hertog zijn best om de regentes tot eene herroeping van haar besluit te bewegen — zij blijft onverbiddelijk. Vier weken later begroetten in de straten van Montpellier een oproerige onderdaan en een afgezette koningin, door eene gemeenschappelijke verbanning verzoend, elkander met een veelbeteekenend lachje — het waren CHRISTINA en CABRERA.

Eindelijk was ESPARTERO heer van de stelling, en van de ligtere en gemakkelijker taak eens wachters over den staat moest hij nu tot die van volksleider overgaan.

In weerwil van alle onheilspellende profetiën, heeft hij zich tot dus verre tamelijk goed uit de zaak gered: hij heeft de oproeren in Pampelona, Barcelona en Madrid bedwongen, de partij der Exaltados, wier verlokkingen zich over geheel Spanje verbreidden, binnen bepaalde grenzen gebragt en meer dan eens verklaard, dat hij getrouw zou blijven aan de constitutie van 1837. De wet, betreffende de Ayuntamientos is opgeheven, de revolutionaire Junta's zijn ontbonden, Navarra is bijna geheel op den voet der andere provincien georganiseerd: de zwarigheden met Portugal zijn onder Engelands invloed, die in beide landen den boventoon heeft, bijgelegd. Alleen het groote geldgebrek is en blijft de steen des aanstoots; dit maakte eene leening noodzakelijk, deze het geprojecteerde handelsverdrag met Engeland, hetgeen weder den opstand in Barcelona verwekte, voor welks muren ESPARTERO thans als overwinnaar staat.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Over het Electromagnetismus, als middel van beweegkracht, benevens de beschrijving eener nieuwe en eigenaardig geschikte machine ter aanwending van deze groote natuurkracht, door Dr. J. T. Munnich, met eene gelithogr. afbeelding f 0,80

De bewerktuigde scheikunde, toegepast op landbouwkunde en physiologie, door dr. Justus Liebig, hoogleeraar in de scheikunde aan de hoogeschool te Giessen, enz., naar de tweede uitgave uit het Hoogduitsch vertaald door I. F. van Tricht «

Handleiding tot eene algemeene kennis van den aardbol, tot nut en vergenoegen, en ter verheerlijking van den Schepper; een leesboek voor den middenstand, door E. J. Houwen « 2,90

De levens en werken der Hollandsche en Vlaamsche kunstschilders, beeldhouwers, gravours en bouwmeesters, van het begin der vijftiende eeuw tot heden, door J. Immerzeel jr., uitgegeven door mr. C. H. Immerzeel en C. Immerzeel 1ste deel « 6,00

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Januarij. Gisteren is alhier ter reede gekomen en naar Antwerpen opgevaren, de Engelsche Stoomboot Wilberforce, kapitein J. Stranach met stukgoederen en passagiers.

En naar zee gezeild. Het Han-versche Galjoot Caroline, kapitein L. H. Muggenborg, van Antwerpen met ballast op Avontuur. Heden niets gepasseerd.

ADVERTENTIEN.

ADVERTENTIE.

De ONTVANGER der Stad VLISSINGEN, daartoe door Heeren Burgemeester en Wethouders geautoriseerd, zal op Woensdag den 18. Januarij 1843, en vervolgens telken Woensdag in de maanden Januarij, Februarij en Maart daaraanvolgende, des voormiddags van 9 tot 12 ure, ten zijnen Kantore uitbetalen de INTERESSEN op de OBLIGATIEN ten laste van genoemde Stad, verschenen den 31. December 1842.

De Ontvanger voornoemd,
A. R. JONGERHELD BOONE.

STOOMJAGTEN,

varende tusschen

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

Januarij 1843.

Van Middelburg.		ur. m.	Van Rotterdam.		ur. m.
†Donderd. 19,	–	6.	Dingsdag 17,	–	6.
†Zondag 22,	–	6.	Vrijdag 20,	–	6.
Zonderd. 26,	–	7.	Dingsdag 24,	–	9.
Dondag 29,	–	9.30	Vrijdag 27,	–	5.30

LEES HIER.

VIJFTIG GULDEN TE VERDIENEN.

Zoolang het NEDERLANDSCH AVONDBLAD zich enkel met politiek bezig hield, mogt hetzelve eene tamelijke verdraagzaamheid ondervinden; sedert echter zich thans aan de Redactie van hetzelve eenige mannen hebben aangesloten, die door hunne betrekking beter dan zij in staat zijn, het blad meer bepaaldelijk te doen strekken ter verdediging en handhaving der regten en belangen der Protestanten, tegen de hevige aanvallen der beide Ultramontaansche dagbladen en andere dergelijke periodieke geschriften in ons vaderland, schijnt het, dat de Protestanten zelven niet een enkel dagblad mogen hebben, dat als hun orgaan zoude kunnen beschouwd worden, om zich te verdedigen, en wordt het Avondblad van alle zijden tegengewerkt, zelfs door lieden, van welke men zulks het allerminst zou verwachten.

Wij danken eenige belangstellende leden van onze geloofsbelijdenis voor de gegeven inlichtingen; en wisten ook reeds, dat de drukkerij, alwaar het Avondblad wordt gedrukt, de woning des Uitgevers niet zelden bespied, en de gangen van dezen laatsten zooveel mogelijk nagegaan worden. Wij zullen ons hierdoor niet laten afschrikken. Wat wij terneerstelden, schreven wij *uit overtuiging*, ons verzekerd houdende van de nuttigheid, zoowel als van de noodzakelijkheid, om in de tegenwoordige tijdsomstandigheden, bij een zoo wankelbaar ministerie als dat, hetwelk nu aan het hoofd der zaken staat, ook in onze provincie een onafhankelijk blad te bezitten.

Mogt hetzelve, ten gevolge van de tegenwerking niet langer kunnen bestaan, zoo zijn wij ontslagen van eene taak, die ons niets dan last en moeite veroorzaakt, doch welke onze pligt ons gebiedt vol te houden.

Vele der ons medegedeelde bedreigingen en kuiperijen houden wij voor onwaar of overdreven; omtrent ééne zaak echter, welke ons van goederhand ter kennis gekomen is, noodigen wij elk, die ons hierover met zekerheid eenig berigt kan geven, vriendelijk uit, om ons, zoowel ten opzigte van het bestaan als van het niet bestaan van het onderstaande, de noodige zekerheid te geven.

Naar luid van dit berigt, zouden eenige R. K. Pastoors en leden dier gemeente alhier zich tot den Gouverneur dezer provincie hebben gewend, met verzoek om het Avondblad te verbieden; waarop door Zijn Ed. Hoogachtb. zou geantwoord zijn, dat hij zulks niet konde doen, maar (hetgeen ons schier ongelooflijk voorkomt): *dat hij hetzelve op alle wijzen zoude tegenwerken.*

De Redactie looft eene premie uit van VIJFTIG GULDEN, dadelijk à contant bij den Uitgever *W. F. SCHULTZE* te ontvangen, voor ieder, die dit laatste schriftelijk en met naamteekening kan bevestigen.

UTRECHT, 11 Januarij 1843. De REDACTIE van het *Nederlandsch Avondblad.*

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.